

Společenské salony dr. Michala Müllera

Doc. MUDr. Petr Čáp, Ph.D.

HUDBA

Společenské salony dr. Michala Müllera jsou pozoruhodnou aktivitou na pražském kulturním poli a existují již sedmým rokem. Nápad periodicky pořádat tato každoměsíční setkání vzešel od českého hudebního skladatele a muzikologa PhDr. Michala Müllera, proto je takto „technicky“ nazývám... Tyto salony od počátku fungují jako platforma pro setkávání osobností, které ve svém oboru dosáhly významných úspěchů. Potkávají se zde lidé jak uznávaní, tak i ti, kteří třeba nejsou tak veřejně proslulí a pohybují se v mediálním stínu jiných, ale přesto patří mezi nejlepší. Na úvod každého setkání je pozvána často mediálně známá, avšak vždy vynikající osobnost, uznávaná především odborníky. Jedná-li se o hudebníka nebo jiného umělce, zpravidla prezentuje malé koncertní či jiné vystoupení. Jedná-li se o jedince z jiné oblasti, ať už lékaře, právníka, astrofyzika či manažera velké nadnárodní společnosti apod., bývá vybrán ve vztahu k tématu, jež je právě aktuální a zajímavé, aby je představil v podobě krátkého monologu. Po uměleckém vystoupení nebo odborném monologu v komorním prostředí následuje živá, bezprostřední debata, která nabízí jedinečnou příležitost tyto výjimečné osobnosti přiblížit auditoriu v autentické rozpravě. Zúčastnění mají možnost ptát se, a to interpreta nebo „přednášejícího“, a rovněž tak diskutovat. Vzhledem k tomu, že se na každém salonu potkávají vynikající osobnosti z různých oblastí a oborů, jsou i diskuse mimořádně zajímavé a plodné. A právě proto,

že se k různým tématům vyjadřuje intelektuální elita, rodí se zde inspirace, které by často úzce zaměřeného odborníka možná nikdy nenapadly. Zbytek času je pak věnován volné zábavě, rozhovorům, nejrůznějším společenským tématům či navazování kontaktů napříč obory. Tato setkání jsou exkluzivní a komorní záležitostí a účast na nich není běžnou záležitostí, a to nejen pro jedince z auditoria, ale i pro aktivní účastníky.

Salony si cíleně a dlouhodobě snaží udržet svůj čistý, převážně intelektuální a společenský, apolitický a antilobbistický charakter.

Michal Müller

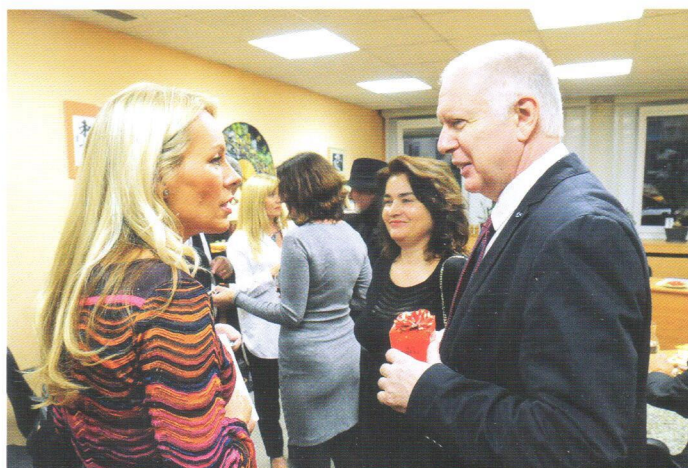
Uvedené fórum existuje nejen díky osvícenosti, ale také nezbytnému mecenášství zakladatele, který je poněkud neobvyklou osobností nejen v oblasti vážné hudby, ale též v oblasti podnikání jako úspěšný majitel řetězu společností ATDK. Michal Müller je navíc znalcem asijských filozofií včetně bojových umění (sám byl několik let předsedou Jamabushi, společnosti sdružující odborníky z různých oborů bojových umění). Při tak obsáhlém záběru činnosti se nabízí otázka, zda dotyčný zakladatel není náhodou geniální, nebo naopak jedinec poněkud podezřelý. Žádná stylizace však za tímto fenoménem nevězí, protože za něj mluví hudební díla i doložitelný úspěch v transparentním podnikání. PhDr. Michal Müller je mezinárodně uznávaný hudební skladatel. Jeho díla

jsou uváděna v různých zemích světa, a proto i na zmíněných salonech dává přednost hudbě, byť paradoxně nikoliv vlastní, avšak vždy v podání nejlepších interpretů.

Sám je průkopníkem sofistikované prostorové hudby i autorem četných skladeb sólových, komorních, orchestrálních a scénických, které jsou hrány a oceňovány v různých zemích. Například v minulém roce zněly jeho skladby na festivalech soudobé hudby ve Švýcarsku, letos získal jeho koncert pro housle a orchestr *Obrazy Hieronyma Bosche* první cenu na mezinárodní soutěži skladatelů v Lucemburku a tato skladba pak následně v Praze zazněla hned dvakrát a je známo, že nejméně dvě další festivalová provedení jsou připravována na příští rok. Michal Müller si své soukromí pečlivě střeží, a tak většina jeho děl zní pod pseudonymy. Proto je mnohem více známý v zahraničí a psát o něm není vůbec snadné...

Historie a vývoj salonů

Po dvou letech existence salonů, které procházely postupným vývojem, se hlavním moderátorem a spoluorganizátorem stal doc. MUDr. Petr Čáp, Ph.D., vedoucí Centra alergologie a imunologie v Nemocnici Na Homolce, a vzhledem k tomu, že nějakou formou alergie či poruchy imunity trpí dnes stále více lidí, rozšířily se počty aktivních i pasivních účastníků o další významné hosty...

Interpreti

U hudebních salonů jde o setkávání pokaždé trochu jiné společnosti, kterou spojuje zájem o vážnou hudbu, ale i kulturní dění v jiných oblastech v nejširším smyslu slova. Podmínkou téměř *conditio sine qua non* je vysoká úroveň interpretů i ideových protagonistů či hostů.

Za všechny možno jmenovat uznávané sólisty a pedagogy AMU, houslistu profesora Jindřicha Pazderu, primária Stamicova kvarteta, violistu profesora Jana Pěrušku nebo jeho někdejší žačku na vysoké škole a dnes slavnou sólistku Jitku Hosprovou, klavíristy Václava Máchu a Daniela Wiesnera, držitele řady mezinárodních ocenění, mezzosopranistku Evu Garajovou, někdejší sólistku Státní opery a v současné době hvězdu koncertních pódii převážně v zahraničí. Ze souborů třeba Sukovo klavírní kvarteto či České filharmonické kvarteto aj. Mezi časté návštěvníky a osobnosti ze světa hudby patří například Ing. Roman Bělor, ředitel Pražského jara, nebo skladatel, klavírista a pedagog Zdeněk Zahradník, předseda Společnosti českých skladatelů a někdejší vedoucí hudební režisér Supraphonu.

Salonů se však dnes jako hosté či návštěvníci účastní také osobnosti z nehudebních oborů (za mnohé jmenujeme astrofyzika Jiřího Grygara, profesora Václava Mandyse, významného patologa, a doc. Evu Mandysovou, někdejší vedoucí neinvazivní kardiologie Nemocnice Na Homolce, nebo režiséra a herce Studia Ypsilon Jana Jiráně aj.). Několik mimořádně zajímavých aktuálních témat přinesl například právník a pedagog JUDr. Karol Hrádela. Osobností známou nejširší veřejnosti je houslista Jaroslav Svěcený, který stál u samotného zrodu salonů a je zde od samého začátku pravidelným hostem, a to nejen jako sólista, ale i jako popularizátor a certifikovaný soudní znalec v oboru houslařství.

Duch salonů

V případech uvedených setkání jde o prakticky uzavřenou společnost, nikoliv však hermeticky, protože vždy přichází někdo nový, kdo salony ozvláštňuje netradičním přístupem, nápadem či jinak obohacujícím vkladem. Jednoduše jde o živé

společenství, které skromně, ale sebevědomě usiluje o naplnění kulturních tradic a ducha naší společnosti, na hony však vzdálené snobství anglických klubů pro elitáře bez přítomnosti žen, a přitom nabízející nesporně obohacení všedního dne.

Nejen monumentální díla, nýbrž i skladby či prezentace v malém formátu mohou naplňovat ono doporučení Josefa Škvoreckého, totiž „být vděčný za obyčejný čokoládový dort v přítomní nedělního večera“.

Pojetí salonů vychází z faktu, že přeskočení oné jiskry mezi hledištěm a jevištěm musí mít předpoklady z obou stran. Pro tento účel jsou k vystupujícím osobnostem a znalcům určité zajímavé oblasti života zváni do auditoria vzdělání, nikoliv nevýznamní účastníci – právníci, lékaři, byznysmeni, finančníci, vědci a nejrůznější další odborníci –, kteří jsou rovnocennými partnery pro zvané hosty.

Samoučelnosti setkání brání mnoho rovin v osobních kontaktech, od ryze uměleckých, resp. kulturních, přes byznysové až po lidské. Ty se opírají nejen o vzájemné reminiscence, ale také o potřebu dozvědět se informace na autentické úrovni. Ta je pro každého z nás nezbytná ke korekci oficiálních zpráv o dnešním světě plném mediálních iluzí, falešných sdělení, záměrných mystifikací a manipulací, jak o tom brilantně psal ve svém posledním románu *Pražský chodec* nedávno zesnulý Umberto Eco.

Hosté stejně jako návštěvníci salonů jsou pečlivě vybíráni nejen z hlediska kvality odborné a společenské, ale v neposlední řadě rovněž kvality lidské tak, aby se všichni zúčastnění na každém jednotlivém salonu cítili dobře a aby jim každé takové setkání skutečně něco přineslo.

Zmíněná autentická setkání jsou užitečná i proto, aby si každý z nás připustil, že žijeme ve svých mikrosvětích a pravda o životě je ve skutečnosti daleko košatější, než si podvědomě připouštíme. Zmiňoval to do jisté míry již náš Karel Čapek, když akcentoval složitost reality v aspektu její relativity. Záleží totiž na zkušenosti každého z nás, a ta je dost odlišná a z tohoto titulu má každý trochu té své pravdy. Náš omezený pohled si musíme stále určitým způsobem korigovat, abychom nebyli obětí svých vlastních subjektivních

náhledů. Pro mě samého, moderátora těchto setkání v posledních letech, je to důvod, proč záměrně usiluji alespoň na čas se vymanit z náročného světa medicíny, neboť nejen profesionální deformace nás předurčuje k apriorně zkreslenému vnímání, ale také naše povaha do značné míry určuje náš osud a je potřeba se občas konfrontovat s jinými úspěšnými a zajímavými lidmi, kteří myslí, vidí a konají jinak. V neposlední řadě je na místě zmínit, že člověk je tvor společenský a těžko se žije člověku samotnému. Existuje tedy celá řada teoretických i praktických důvodů, proč se vidět i s lidmi mimo svou profesi, zaměstnání, rodinu a přátele a proč navštívit toto inspirativní a podnětné prostředí. Na adresu těch dobou otrávených a malověrných lidí kolem mě napadají slova Svatopluka Čecha, který ve svém

dávném odkazu kdysi volil geniální verše se vzkazem k našincům: „Jsme slabí, malí? – Dosti těchto řečí, jen kdo tak zoufá, slabá a malý jest. Oč byla Hellas, byla Roma větší, než skrání nesmrtnou se dotkla hvězd?“ Nebude se nám dařit dobře, pokud nebudeme usilovat o povznesení ducha a udržení tradic naší relativně malé společnosti na vysoké kulturní úrovni. I já jako doktor medicíny vnímám, že nikdy nebudu dost dobrý odborník, spokojím-li se jen s materialistickým až veterinárním pojetím svého oboru a nebudu vnímat ducha pacientů, kteří se na nás obracejí. Závěrem je potřeba vzdát hold tomu, kdo ideu salonů dokázal převést v realitu a udržuje jejich tradici stále živou.